

Kerekek mestere

Tavasza van, ideje, hogy zöldüljön a fű, ragyogjon végre kéken az ég – s az autós ember téli gumijait cserélje nyárira. Ilyenkor mindig választás előtt állunk: az ember vagy megy a mesterhez, vagy nekigyürkőzik maga.

En az utóbbi mellett döntöttem. Annak ellenére, hogy tavaly ilyenkor felvilágosítottak róla, hogy a köznap, egyszerű autós semmihez nem ért. Az a mester mondta ezt, aki évek óta, szezonról szezonra cserélte a kerekeit. Történt ugyanis, hogy a kereket rögzítő anyák nem akartak engedni. Fogták a felnit, mint harci kutya a nadrágba bújtatott lábszárcsontot. A mester úgy ítélte meg, hogy ez az én felelősségem, s vajmi keveset nyo-

mott a latban szerény érvelésem, hogy ezt is ő tette fel...

Idén épp ezért magam vettem kezembe a felniket. Kezdem rögtön egy kis lazítással. Ezt a mester soha nem csinálta, ő csak tekert. Én viszont befújtam a csavarokat csavarlazítóval. De még így sem volt egyszerű lerántani a kereket, mert a mester a feltételnél sem használt kenőolaj meg gépszir jellegű anyagokat – pedig ezt is javasolja a szakirodalom. Ha nincs kézköznel egy alkalmas csődarab a kulcs szarát – és ezzel az erőkart is! – meghosszabbítani, a csavarok máig sem moccantak volna meg. Belegondolni is horror, mi van, ha kapok egy defektet az országúton. Ott

efféle cső aligha terem – bár nyilván hívhatok telefonos segítséget: egy másik mestert, aki majd szintén leteremt engem. A kerekek végül lejöttek, a kerékagyat és a csavarokat lekentem némi olajjal, s úgy húztam meg minden anyát, hogy tartsanak is – de ne azért győgyuljanak fel véglegesen. Például szükség esetén le is lehessen majd szerelni őket.

Mindez töredékébe sem került, mint a mesternél. Megúsztam egy sörrel, amelyet a jól végzett munka jutalmaképpen fogyasztottam el – s még csak le sem iskoláztott senki, miközben eme kerekek mestere lettem...

(eszem)

Kockázatok

A számvevők nyilvánosságra hozott jelentése szerint az államháztartás helyzete a kormányzati jelentésekből nem állapítható meg. Az áfa és jövedéki adó bevétele a kormányzati prognózisnál akár 46–67 milliárddal is kevesebb lehet, míg egyéb adókból 63–81 milliárd hiányozhat. További 20–25 milliárd bizonytalan 2010-ben az állami vagyonnal kapcsolatos befizetésekből, míg az Alkotmánybíróság által megvétőzött vagyonadó miatt 49 milliárd forintos kiesésre lehet számítani.

Az Állami Számvevőszék kifogásolja a rendelkezésére bocsátott anyagok adatainak megbízhatóságát, sőt utal arra, hogy már 2008-ban is problémák adódtak a vagyonnyilvántartással.

A pénzügyi helyzet kedvezőtlen alakulása esetén szükségessé válhat a nemzetközi hitelcsomag fel nem használt összegeinek a lehívása is. A helyi önkormányzati rendszer eladósodottságáról a pénzügyminisztériumi jelentés még csak említett sem tesz.

Kérdés tehát: ilyen pénzügyi káosz esetén elvárható-e bárkitől, hogy számokkal alátámasztott pontos választási programot adjon, amikor még az állami számvevők is zavarba jöttek.

(domdám)

Valamit nagyon elszúrtunk itthon a futballban. A többes szám első személy azért indokolt, mert nem zárom ki, hogy „mi”, újságírók is okolhatók vagyunk a magyar focit övező érdektelenség miatt. Ostorozhatnám „magunkat” meg azokat is, akik számára még valamilyen szinten a megélhetést biztosítja a sportág, mert csupán abban vagyok biztos, hogy a szurkolóké a legkisebb felelősség. (A vandálok, huliánokat ne soroljuk közéjük.) A

Stadion

futballbarátok mindig ott ülnek a lelátón, ha élménnyel kecsegtetik őket. Lásd, a Loki a BL-meccseire is tízezrek voltak kíváncsiak, míg a honi bajnokokra, Ligakupa-találkozókra gyakran még az ingyenes belépés sem vonzó.

A debreceni stadion ügye még akkoriban vetődött fel, amikor ritkán csúszott a nézőszám tízezer alá, mostanság meg nem

„akar” föléje szökni. A legújabb jelek arra mutatnak, hogy végre tényleg megvalósulhat a régi álmom, s talán kimondhatjuk: lesz új stadion. Javasolom, most, még az alapok lerakása előtt gondolják végig az illetékesek, mit kell ahhoz tenni, hogy a létesítmény étellel teljék meg, mert a tapasztalat az, hogy ehhez egy többszörös bajnok és kupagyőztes csapat is kevés.

(KyT)

Testnek s a léleknek

Jön a húsvét, sok a teendő, nagy a tolongás. Tavasz nagytakarítás, hosszú sorok a pénztárnál, sonkahegyek, csokitojásgűlák: csurig tele áruval és vásárlóval a fogyasztás templomai. Épp csak arra van idő, hogy lekapkodd a polcra, ami kell, hogy megpakold a csomagtartót, s már itt van az ünnep, úgymint a nagy ebédek, a nagy ivászatok, a nagy töltekezések, a szilaj bulik szűk két napja. S aztán a másnap az ismerős csömörrel, csalódottsággal, kiábrándultsággal, hogy csak ennyi volt: a testnek minden, s a léleknek semmisem. Újra a munka, vagy a munkanélküliség, a hivatal, a cég, a katedra vagy az iskolapad, s a halvány remény a szürkeségben, hogy lesz még ünnep a világon. De ha lesz is, a szokott ritmusban jön el: takarítás, vásárlás, tolongás, semmi gondolat az agyban, semmi rezzenés a lélekben.

Nincs ugyanis idő jámbornak, figyelmesnek, érzékenynek, igényesnek lenni. Nincs idő megpillan-

tani a kirügyező barkát, elidőzni a tündöklő aranyesőnél, megfigyelni a sarjadó friss fűszálat, elképzelní a világ tengelyét. Nincs idő látni és magunkba szívni a tavaszt, türelmesen, alkotó gonddal megfesteni a tojásokat, ízletesre főzni a sonkát, szépen megteríteni, s kívül-belül kicsinosodva várni a vendégeket. Nemcsak enni- és innivalóval, hanem szóval, mondanivalóval, érdeklődéssel és törődéssel. A nagyhét, mint egy gyorsított film, pereg le, s nekünk nincs időnk arra a misztériumra gondolni, amelyen az ünnep előestéjének borzongató szomorúsága, vigasztalan gyásza, majd örömműnepe, a töltekező test és lélek szolid fesztiválja alapul. Egy percünk sincs arra, hogy a virágvasárnapot felidézzük, hogy a templom, vagyis a test, s vele a lélek megtisztítására gondoljunk, hogy az Iskarióti árulását szégyelljük, hogy a megkínzást töredelmét elképzeldjük. A világ elsötétülését. A mélyvilági kint, a fájdalmat, a gyászt. A lentet, a

szakadékat, a meredélyt, a vigasztalan árvaságot. Amire a vasárnap fölzengő világa a válasz, mint egy váratlan, ki nem érdemelt ajándék, mint egy felülmúlhatatlan, földöntúli adomány: „Mert megölhették hitvány zsoldosok, / és megszűnhettek dobogni szíve – / Harmadnapra legyőzte a halált. / Et resurrexit tertia die.”

E rezignált, s mégis reménykedő március végén megint csak azt érezzük, hogy nincs idő megadni a léleknek az ő táplálékát. Nincs idő teljes emberként készülni az ünnepre. A gyászt az örömmel, a földi ételt az égi táplálékkal összekötni. Nagycsütörtökön még folyik a tanítás, nagypénteken még mindenki dolgozik, szombaton bevásárol, s a következő két napon pedig – tisztesség ne essék szólván - megeszi, amit vett. S közben nincs ideje fölkészülni annak az adománynak az elfogadására, amit pénzért soha, sehol sem kap meg.

(Árvai Köves)

Tökéletességre törekedve. Így készül a hímes tojás (Nagy Gábor fotója)